

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/582/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2613212048
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2613212048.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, proti odporcom: 1. G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. T., X. T. XXX/XX, 2. Y. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. L. P. XXX, o zaplatenie 1 672,75 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 9.9.2014 č.k. 4C/65/2014-33 - v zamietajúcej časti, včítane závislého výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, včítane závislého výroku o trovách konania **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zaviazal odporcov 1. a 2. zaplatiť spoločne a nerozdielne navrhovateľovi sumu 91,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 14.5.2014 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, čiastočne zastavil konanie ohľadom sumy 382,55 Eur a v časti 8,75 % úroku z omeškania zo sumy 54,65 Eur od 14.11.2013 do 12.12.2013, zo sumy 109,30 Eur od 13.12.2013 do 13.1.2014, zo sumy 163,95 Eur od 14.1.2014 do 16.2.2014, zo sumy 218,60 Eur od 17.2.2014 do 13.3.2014, zo sumy 273,25 Eur od 14.3.2014 do 14.4.2014, zo sumy 327,90 Eur od 15.4.2014 do 13.5.2014, zo sumy 382,55 Eur od 14.5.2014 do zaplatenia, návrh vo zvyšku zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Prvostupňový súd rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne aplikáciou ust. § 2 ods. 2 písm. a) a písm. b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 4 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 3 veta prvá nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a § 96 ods. 1, § 173 ods. 2 i § 142 ods. 2 O.s.p. Vecne argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci vyvodil ten právny záver, že návrh navrhovateľa bol podaný dôvodne len v časti. V konaní bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že navrhovateľ uzatvoril s odporcami 1. a 2. dňa 2.6.2010 písomnú zmluvu o revolvingovom úvere, v zmysle ktorej boli odporcom poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1 020,- Eur. Poskytnuté peňažné prostriedky sa odporcovia zaviazali splatiť v 42 mesačných splátkach po 54,65 Eur. V súlade s ustanoveniami zmluvy poskytol navrhovateľ odporcom dňa 26.6.2012 revolving vo výške 1 387,92 Eur, ktorí sa zaviazali splácať v 24 mesačných splátkach po 54,65 Eur. Odporcovia si však neplnili svoju zmluvnú povinnosť a jednotlivé splátky úveru nesplácali riadne a včas. Prípisom zo dňa 2.6.2014 navrhovateľ zoberal späť svoj návrh v časti žalovanej sumy vo výške 382,55 Eur, v časti 8,75 % úroku z omeškania zo sumy 54,65 Eur od 14.11.2013 do 12.12.2013, zo sumy 109,30 Eur od 13.12.2013 do 13.1.2014, zo sumy 163,95 Eur od 14.1.2014 do 16.2.2014, zo sumy 218,60 Eur od 17.2.2014 do 13.3.2014, zo sumy 273,25 Eur od 14.3.2014 do 14.4.2014, zo sumy 327,90 Eur od 15.4.2014 do 13.5.2014, zo sumy 382,55 Eur od 14.5.2014 do zaplatenia, nakoľko odporcovia predmetné sumy po podaní návrhu uhradili, preto súd konanie v predmetnej časti v zmysle § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil. Navrhovateľ si v tomto konaní po späťvzati časti návrhu uplatňoval sumu 1 290,20 Eur, ktorá predstavuje

66 splátok úveru po 54,65 Eur (42 úver + 24 revolving) po odrátaní úhrad, ktoré odporcovia uskutočnili, t.j. sumy 1.934,15 Eur a 382,55 Eur. Súd mal zo Žiadosti/Zmluvy o poskytnutie revolvingového úveru a Karty klienta jednoznačne preukázané, že odporcom boli skutočne vyplatené peňažné prostriedky z titulu poskytnutého úveru zo dňa 2.6.2010 vo výške 1 020,- Eur a z titulu revolvingu zo dňa 26.6.2012 vo výške 1 387,92 Eur. Ku dňu podania návrhu bolo uhradených 1 934,15 Eur. Zo späťvzatia návrhu mal súd preukázané, že odporcovia ešte pred podaním návrhu zaplatili navrhovateľovi sumu 382,55 Eur. Celkovo tak dlh odporcov voči navrhovateľovi predstavuje sumu 91,22 Eur (1 020,- Eur + 1 387,92 Eur - 1 934,15 Eur - 382,55 Eur = 91,22 Eur), na ktorej úhradu zaviazal odporcov spoločne a nerozdielne, nakoľko pri uzatváraní úveru odporca 2. vystupoval popri odporkyňi 1. ako spoludlžník a vo zvyšnej časti požadovanej istiny návrh navrhovateľa zamietol. Navrhovateľ okrem istiny žiadal priznať tiež úrok z omeškania. S poukazom na uvedené ako i skutočnosť, že súd priznal navrhovateľovi istinu len vo výške 91,22 Eur a návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietol, priznal navrhovateľovi len úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy 91,22 Eur od 14.5.2014 do zaplatenia a vo zvyšnej časti požadovaných úrokov z omeškania návrh zamietol. Výška úroku z omeškania 8,75 % bola stanovená v súlade s § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2. O.s.p. a pretože mal navrhovateľ vo veci úspech len čiastočný, rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zastúpenia odvolanie navrhovateľ a žiadal odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že odporcu 1 a odporcu 2 zaviazá spoločne a nerozdielne na zaplatenie aj tých žalovaných nárokov, ohľadne ktorých bol návrh zamietnutý, k náhrade trov konania, k náhrade trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, alternatívne, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu na nové konanie a rozhodnutie. Odvolateľ si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania za zaplatený súdny poplatok za odvolanie a náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 83,34 Eur. Ako odvolacie dôvody uviedol dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. a v § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p. Argumentoval tým, že jedným zo základných odvolacích dôvodov je absolútna nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku v napadnutej časti. V danom prípade sa vôbec nedá hovoriť o presvedčivosti rozsudku, o stručnom, jasnom a výstižnom vysvetlení dôvodov rozhodnutia, pričom poukázal na znenie ust. § 152 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že odporcovia uzavreli predmetnú zmluvu ako spotrebiteľia, v zmysle § 4 zák. č. 258/2001 Z.z., bolo preto potrebné preskúmať, či sú v listinách tvoriacich zmluvu obsiahnuté všetky zákonom určené náležitosti. Z odôvodnenia rozsudku však žiadnym spôsobom nevyplýva, či súd mal za preukázanú absenciu niektorých náležitostí zmluvy uvedených v § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z., resp. ak áno, nie je možné zistiť, ktorých konkrétne. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal aj na tú skutočnosť, že aj za predpokladu vychádzajúceho z uvedeného ust. § 4 ods. 3 citovaného zákona, nebolo zo strany súdu správne vyložené a aplikované. Predmetné ustanovenie znie tak, že pre jeho aplikáciu sa vyžaduje absencia všetkých tam zdôraznených náležitostí. Oddeľovník medzi jednotlivými náležitosťami evidentne nahrádza spojku „a“. Použitie spojky „a“ predstavuje konjunkciu, teda podmienku vyžadujúcu, aby boli súčasne splnené nejaké podmienky; v tomto prípade aby chýbali všetky tam uvedené náležitosti. Z toho vyplýva, že z hľadiska štruktúry právnej normy a jej vyjadrenia je nesporné, že pre aplikáciu daného ustanovenia musia všetky tam uvedené náležitosti chýbať, nielen niektorá z nich. To ale v tomto prípade konštatované nebolo. Záver súdu o tom, že úver je bezúročným a bez poplatkov by správnym a zákonným nebol.

K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadrila len odporkyňa 1., ktorá poukázala na to, že prvostupňový súd pochybil aj tým, keď priznal navrhovateľovi sumu 91,22 Eur s príslušenstvom, nakoľko mal návrh v celom rozsahu zamietnuť pre rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľovi zaplatila 1.620,- Eur, hoci bol úver poskytnutý v sume 1.020,- Eur. V tejto súvislosti poukázala aj na znenie § 52 Občianskeho zákonníka, rovnako na znenie ust. § 53, § 54 a § 39 Občianskeho zákonníka. Ako predbežnú otázku mal súd prvého stupňa skúmať aj platnosť zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100025309 zo dňa 2.6.2010 uzatvorenej medzi účastníkmi konania s tým, že podľa bodu 6 zmluvy uvedené údaje sú zmätočné a dlžník vlastne nevie za akých zmluvných podmienok je produkt poskytnutý. Úplný nezmysel je uvedený aj v bode 9.1 zmluvy ohľadne záväzku dlžníka zaplatiť odmenu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur, resp. za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur, v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Takéto dojednanie je v rozpore s dobrými mravmi a teda neplatné. Sama zväži možnosť vymáhania poskytnutého plnenia navrhovateľovi podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľky podľa obsahu použili zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. a), c), d) a f) O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že je nevyhnutné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, včítane závislého výroku o trovách konania zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa bolo posúdiť, či prvostupňový súd rozhodol vo veci správne, ak návrh vo zvyšku zamietol, primárne z dôvodu absolútnej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vada konania vymedzená v tomto ustanovení je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Takéto (z pohľadu prístupu k spravodlivosti elementárne) právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúce Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Postup súdu odnímajúci účastníkom možnosť konať pred súdom pritom podľa záverov ustálenej rozhodovacej praxe (judikatúry) tuzemských súdov (na ktorých ani v tejto konkrétnej veci nie je dôvod nič meniť) môže záležať ako v porušení určitých procesných práv alebo postupov v konaní predchádzajúcom konečnému vyporiadaniu sa súdu s problémom predostretým mu návrhom na začatie konania (v sporovom konaní žalobou), tak i vo vadách tzv. finálneho produktu (čiže rozhodnutia, ktorým sa za riadneho chodu vecí má konanie skončiť - spravidla rozsudku, ako je to aj v prejednávanej veci).

I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a tiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky pritom vymedzuje ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. S už vyššie opísanými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, tiež prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú, takisto i rozpornosť (protirečivosť) jednotlivých argumentov majúcich poslúžiť na podporu určitého spôsobu rozhodnutia a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie má svoj základ v podobe práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania (na jednej strane) a povinnosti súdu (na strane druhej) sa účastníkovi konania (okrem upretia mu práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite (a účinne) skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu - v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným takýmto ustanovením.

Podľa názoru odvolacieho súdu tu potom nemohlo byť absolútne žiadnej pochybnosti o tom, že práve zhora opísanou vadou trpel i napádaný rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci (pokiaľ

šlo o odvolaní spochybňovanú časť takéhoto rozhodnutia v jeho zamietajúcej časti, napokon aj v časti o trovách konania).

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku síce uvádza, že „Zmluva o úvere, z ktorej navrhovateľ svoj nárok vyvodzuje bol uzavretá v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Keďže odporcovia uzavreli predmetnú zmluvu ako spotrebiteľia, na daný právny vzťah sa vzťahuje aj Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V zmysle ustanovenia § 4 tohto zákona bolo potrebné preskúmať, či sú v listinách, tvoriacich zmluvu, obsiahnuté všetky zákonom určené náležitosti.“, ďalej však už z odôvodnenia nie je zrejмый výsledok tohto prieskumu a prečo rozhodol tak, ako rozhodol (tu potom prečo návrh vo zvyšnej časti zamietol). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Požiadavka uskutočniť posúdenie právneho posúdenia veci pritom nie je naplnený za situácie, keď odôvodnenie rozsudku obsahuje jednoduchý odkaz, popr. výpočet právnych predpisov, ktoré súd na zistený skutkový stav použil. V dôvodoch rozhodnutia je totiž nevyhnutné vyložiť právne aplikačné úvahy, ktoré súd viedli k podradenie skutkovej podstaty pod príslušnú právnu normu. V záujme uskutočniť posúdenie zdôvodnenie právneho posúdenia veci je tiež potrebné, aby súd v odôvodnení rozsudku presvedčivými argumentmi vyvrátil nesprávne právne námietky účastníkov. Odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia je tak v celom svojom rozsahu, predovšetkým však vo vzťahu k jeho napadnutej zamietajúcej časti nekonkretizované pre danú vec.

Nepreskúmateľnosťou z tých istých dôvodov ako je uvedené zhora zásadne trpí aj tá časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktorá sa vzťahuje na výrok o trovách konania, ktorý je výrokom závislým k napadnutej zamietajúcej časti rozsudku súdu prvého stupňa, tu súd skutočne len odcitoval znenie použitého zákonného ustanovenia bez akéhokoľvek odôvodnenia jeho použitia a odôvodnenia samotného spôsobu rozhodnutia.

Porovnaním odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutej časti s uvedeným, je zrejмый, že prvostupňový súd sa danými kritériami dôsledne neriadil. Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu (obsahujúceho hlavne citáciu aplikovaných ustanovení príslušného zákona), nie je možné zistiť vyššie naznačené základné údaje a skutočnosti, ktoré sú nevyhnutným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci a následne pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle cit. § 157 ods. 2 O.s.p.

S poukazom na uvedené procesné nedostatky, ktorými došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, musel odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, včítane závislého výroku o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Aj keď s ohľadom na vytýkanú vadu konania by bolo nadbytočné (predčasné) zaoberať sa ďalším, odvolací súd považuje na účelné a vhodné pre ďalší priebeh konania uviesť s poukazom na ďalšiu odvoláciu argumentáciu navrhovateľa nasledovne:

Pokiaľ aj navrhovateľ poukázal na svoj výklad § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z.: „ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov“ s tým, že všetky vymenované nedostatky musia byť splnené kumulatívne s poukazom na použitie spojky „a“, ktorá predstavuje konjunkciu. Odvolací súd sa s týmto názorom odvolateľa nezhodol.

Interpretácia, resp. výklad právnej normy je nevyhnutnou súčasťou tak právnej teórie, ako aj právnej praxe. Právny výklad je integrálnou súčasťou procesu aplikácie práva, čo sa najzreteľnejšie prejavuje v súdnej aplikácii práva. Úlohou výkladu je konkretizácia zákona v danom prípade, teda úloha aplikácie práva. Predstavuje predovšetkým proces objasňovania zmyslu, obsahu a významu textov prameňov práva ako nosičov právnych pravidiel. Cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Nemožno lipnúť na formalistickom výklade bez prihliadnutia na právne princípy, ktoré sú výrazom hodnôt. Samotný výklad v niektorých prípadoch značne presahuje rozsah textu prameňov práva a je výsledkom právnikreatívnej činnosti sudcov. Právny výklad je racionálna činnosť, ktorá dáva zmysel právnemu textu, pričom požiadavka racionality je kľúčová. Teleologický výklad právnej normy postihuje zmysel resp. cieľ právnej normy v súvislosti s najvšeobecnejšími podmienkami, v ktorých sa má norma realizovať. Ide o hľadanie účelu zákonného ustanovenia a to v kontexte spoločenských podmienok v okamžiku interpretácie. Pre výklad právneho

predpisu je rozhodujúca v ňom vyjadrená vôľa zákonodarcu, ktorú možno objektivizovať tak, ako to vyplýva zo znenia zákonného ustanovenia a významových súvislostí, do ktorých je zaradené. Sudca sa pritom nemusí zastaviť u doslovného znenia normy. Viazanosť zákonom neznamená viazanosť písmenami spolu s nutnosťou doslovného výkladu, ale väzbu na zmysel a účel zákona.

Je nesporné, že citované ustanovenie § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 4 ods. 2 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda bolo donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali a zároveň dodržiavali písomnú formu zmluvy. Vychádzajúc z uvedeného teologického výkladu by bolo nelogické, ak by zákonodarca hodlal postihnúť následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru iba tie úvery resp. zmluvy, ktoré by nemali písomnú formu a zároveň neobsahovali kumulatívne všetky náležitosti podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona. V takom prípade by totiž veriteľovi ako dodávateľovi stačilo iba dodržať písomnú formu a v zmluve neuviesť ani jedinú z vymenovaných náležitostí a následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by sa tým vyhol a to napriek tomu, že písomná zmluva by zákonom predpísané náležitosti neobsahovala. Účel zákonodarcu dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy nebol naplnený.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 226 O.s.p.), bude opätovne vec v zamietajúcej časti prejednať, pričom rozhodnutie aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.